

er imidlertid min personlige Opfattelse, men jeg beder i alt Fald Thinget om at stemme for denne Sags Henvisning til Ministeren, hvori der vil ligge en Opfordring til Ministeren om paany, at tage Sagen under Overveelse, og dersom han skulde finde, at Loven af 1869 ikke gav ham Tilladelse til at lade Lotterisedlerne affættes over hele Landet, er der neppe nogen Tvivl om, at Loven vil gjøre ham det muligt at give Lodsedlerne en Afsetningskreds, der er mere indskrænket, og denne vil da ganske naturlig blive Hovedstaden og saa Meget af Landet, som Ministeren mener at kunne udstrække den til. Jeg anbefaler som sagt paa det Varmeste denne Indstilling til Thingets Understøttelse og har Grund til at tro, at der, sjøndt Finantsudvalget som Helhed ikke har ment at kunne støtte Andragendet, dog er flere Medlemmer af Finantsudvalget, der sympatisere med min Indstilling og ville stemme for den, saafremt de her ere tilstede.

H. Nielsen: Det er om Andragendet under Nr. 38, om hvilket der findes en Indstilling under Post 9, at jeg skulde tillade mig, at sige nogle Ord paa det Mindretals Vegne, som har gjort Indstilling om, at Andragendet henvises til Krigsministeren. Skolelærer Hansen i Asminderup modtog, som det vil ses, i Efteraaret 1870 en udstationeret Foderhoppe, som han ikke selv afhentede, men lod afhente ved en Anden, og da han kom til at undersøge Hoppen, befandtes den at have Rodegalle. Han lod strax i den Anledning en Dyrlæge tilkalde, og denne gav da Attest for, at det forholdt sig rigtigt, at den havde den nævnte Sygdom, og at den havde den allerede; da Hansen modtog den. Han beholdt den imidlertid dog om Vintertiden og foretog de Kure, som Dyrlægen lod anordne, og hjørte meget lidt med den, i alt Fald foretog han kun lette Kjørfler, hvilket Dyrlægen i en Attest har bekræftet at være Tilfælde. Ikke desto mindre blev han, da han presenterede Hesten for Overmonstringskommissionen, idømt en Mulkt af 30 Rd., og den blev fratagen ham. Han søgte til Krigsministeriet, men dette kunde ikke give ham nogen Dpreisning,

uagtet han havde Attest fra Regimentet for, at han var en udmærket Fodervært, og der var flere Dplysninger, hvoraf det fremgaar, at det virkelig var Tilfældet, at han overhovedet ingenlunde gav sig af med at tage mod Heste for at pine det mest Mulige ud af dem, men at han kun har benyttet dem til lette Kjørfler og maaffe til at kjøre med for Fornøielse, og dette attesterer ogsaa Dyrlægen. Det forekommer derfor Mindretallet, at man har været noget haard mod denne Mand, ikke med Hensyn til selve Mulkten, men derimod derved, at han overhovedet skal stemples som en daarlige Fodervært, uagtet der foreligger saa utvetydige Dplysninger om, at det Modsatte er Tilfældet.; det er derfor forekommet Mindretallet, at det vilde være urigtigt ikke at give den nævnte Fodervært nogen Dpreisning ved at henvise hans Andragende til Krigsministeriet, og jeg haaber, at det høie Thing vil følge Mindretallet dert. — Ved samme Leilighed maa jeg maaffe omtale Andragendet under Nr. 23 fra en Assistent ved Strandoldoplynet i Nakfroy Loldbistrift. Det ærede Medlem for Holtæt (S. Jensen) talte saa varmt for et Andragende fra en Politiasistent oppe i hans Hjemmeegn, men denne Mand har dog en Løn af 6 til 700 Rd., medens den, som jeg her omtaler, kun har 500 Rd. og Godtgjærelse for en Hest, og han har været Loldoplynsmand i over 31 Aar. Det forekommer mig derfor, at han kunde have Krav paa en lidt større Løn end 500 Rd. Ikke desto mindre har Udvalget ikke gjort nogen Henstilling i saa Hensende, maaffe navnlig af Hensyn til, at et Lovforslag i den Retning, som mulig kan hjælpe Manden, dengang var til Behandling her i Thinget; jeg sigter her ved til Lovforslaget om Hjælp til Loldoplysnets Embedsmænd. Jeg haaber derfor, at den høitagtede Finantsminister vil tage Hensyn til den nævnte Mand, dersom Loven maaffe gaa igjennem og vinde Stadfæstelse, hvilket vel er det Sandsynligste.

Finantsministeren: Jeg har ingen Bemærkning at gjøre ved de Forslag, Udvalget i sin Betænkning har stillet om Henvis-